

86 Krew, co spłynęła z Pańskich ran

26 II, 299

1. Krew, co spły - nę - ła z Pań - skich ran, o - bmy - ła
 lu - dzkość z wszys - tkich win i z śmie - rci dźwig - nie
 ludz - ki stan, gdy rzą - dy zac - nie Bo - ży Syn.

1. Krew, co spłynęła z Pańskich ran,
 obmyła ludzkość z wszystkich win
 i z śmierci dźwignie ludzki stan,
 gdy rządy zacznie Boży Syn.

3. Wnet Pański głos otworzy grób
 i wezwie zmarłych na swój sąd.
 Wśród tysiącletnich wzniosłych prób
 udoskonali ziemski ład.

2. Bo w Panu jest miłości toń,
 On umiłował cały świat.
 Ludzkości podał zbawczą dłoń,
 nadziei zesłał cudny kwiat.

4. A kto wraz z Panem cierpiał tu
 i w Jego służbie żywot dał,
 Pan wieczne życie da tam mu,
 gdzie czeka nań niebiański dział.

5. Nagrodzi troski, znój i ból,
 do wiecznej chwały weźmie nas
 miłości pełen, Zbawca, Król,
 bo świta Tysiąclecia czas.

87 Kto za swój cel jedyny ma

1. Kto za swój cel je - dy - ny ma, by Pa - nu słu - żyć z wszystkich sił,